

276.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH**

z dnia 22 kwietnia 1936 r.

**w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych
o zmianie przepisów o umundurowaniu i uzbrojeniu
Policji Państwowej.**

Na podstawie art. 65 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 5, poz. 27) i art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 kwietnia 1936 r. w sprawie zmiany przepisów o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 226), zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 marca 1920 r. w przedmiocie umundurowania i uzbrojenia Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 159) po art. 2 dodaje się przepis, oznaczony jako art. 2a, w brzmieniu następującem:

„Art. 2a. Kandydaci na szeregowych Policji Państwowej mają nosić umundurowanie barwy i kroju wojskowego z tą różnicą, że:

- a) na kołnierzu kurtki i płaszczu naszyte są patki z sukna barwy chabrowej, jak u szeregowych Policji Państwowej, bez palmetki;
- b) na kołnierzu i rękawie kurtki oraz płaszczu żadnych oznak nie naszywa się;
- c) naramienniki kurtki i płaszczu pokryte są sukmem barwy chabrowej, a na nich litery K. G. białe haftowane, 2,5 cm wysokie — z zachowaniem rysunku i rozmieszczenia, jak u szeregowych, pozostających na etacie Komendy Głównej Policji Państwowej;
- d) czapka barwy i fasonu, jak u szeregowych Policji Państwowej, bez numeru ewidencyjnego; furażerka barwy munduru;
- e) obuwiu — buty saperki;
- f) pas główny i żabka do bagnetu, jak u szeregowych Policji Państwowej;
- g) gwizdawka ze sznurkiem, jak u szeregowych Policji Państwowej;
- h) pałeczki gumowe, jak u szeregowych Policji Państwowej;
- i) rękawiczki, jak u szeregowych Policji Państwowej.

Uzbrojenie kandydatów na szeregowych Policji Państwowej stanowi:

- a) karabin,
- b) bagnet z pochewką i
- c) hełm stalowy typu wojskowego, malowany na barwę granatową, z orłem państwowym na przodzie, bez numeru ewidencyjnego”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

277.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia 25 kwietnia 1936 r.

o taksie za czynności komorników.

Na podstawie art. IX przepisów wprowadzających prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 93, poz. 804) zarządzam co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1. Komornik pobiera za swe czynności opłaty oraz należności na pokrycie wydatków.

§ 2. Osoba, której sąd przyznał prawo ubogich, wolna jest od uiszczania komornikowi opłat i należności na pokrycie wydatków.

Skarb Państwa oraz podmioty prawne, za które działa Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej, wolne są od uiszczania tej części opłat, która przypada Skarbowi Państwa.

§ 3. Strona, która wnosi o podjęcie przez komornika czynności, połączonej z opłatą lub wydatkami, obowiązana jest wpłacić mu zaliczkę na pokrycie tej opłaty lub tych wydatków.

Od obowiązku złożenia zaliczki na pokrycie opłat wolny jest Skarb Państwa oraz podmioty prawne, za które działa Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej.

Komornik nie pobiera zaliczki na opłatę za dokonanie sprzedaży.

§ 4. Komornik nie podejmie czynności, dopóki strona nie złoży zaliczki.

W razie niezłożenia zaliczki komornik wezwie stronę do uiszczania zaliczki w terminie tygodniowym od dnia doręczenia wezwania pod rygorem zwrotu wniosku.

Po bezskutecznym upływie terminu komornik zwróci wniosek stronie.

§ 5. Opłaty i wydatki, od których strona była uwolniona lub których nie uiściła, komornik pobierze od dłużnika.

Opłaty i wydatki, nieuiszczone przez dłużnika, komornik wyegzekwuje od strony, która żądała wykonania czynności, chyba że służy jej uwolnienie (§ 2). W tym celu komornik wyda postanowienie, w którym wezwie stronę do uiszczania należności w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia postanowienia. Postanowienie to podlega wykonaniu w drodze egzekucji bez zaopatrywania go klauzulą wykonalności.

Rozdział II.

O opłatach w ogólności.

§ 6. Opłata jest stosunkowa lub stała.

Wysokość opłaty stosunkowej, jeżeli rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej, zależna jest od wartości roszczenia, obliczonego wraz z odsetkami, kosztami i innymi należnościami.